

OĞUZ AMCA DİYE BİRİ

Mehmed Niyazi'nin
Çanakkale Mahşeri Adlı Eserinden
Uyarlayan
M. HAYATİ ÖZKAYA

📧 📺 📱 / otukennesriyat

YAYIN NU: 2170
EDEBÎ ESERLER: 1103

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-792-9

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: [0212] 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Oğuzhan Murat Öztürk

Kapak Tasarımı: Ötügen

Dizgi-Tertip: Ötügen

Kapak Baskısı: CB Matbaacılık

Baskı: Çınar Matbaacılık ve Yayın Sanayii Ticaret Ltd Şti
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han Nu: 34 K: 5
Bağcılar-İstanbul
Tel: [0212] 628 96 00
Sertifika Nu: 45103

İstanbul - 2024

Kitabın bütün yayın hakları Ötügen Neşriyat A.Ş.'ye aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği
akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya
edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Mehmet Hayati Özkaya: İlk ve orta öğrenimini Adana'da, yükseköğrenimini Eskişehir'de tamamladı. 1982 yılından itibaren çeşitli liselerde edebiyat öğretmeni ve idareci olarak çalıştı. 1993-1995 yılları arasında İtalya'nın Trieste şehrinde Yabancı Diller Enstitüsü'nde Türkçe okutmanlığı yaptı. Özkaya'nın *Kıssa-i Aşk*, P.K 546- *İdealist Bir Neslin Hikâyesi*, *Ateşi Yeniden Yakmak* ve *Bak Postacı Geliyor* adlı kitapları vardır.

Mehmet Niyazi Özdemir'in Çanakkale Mahşeri adlı romanını okuyup Oğuz Amca'yı ve diğer roman kahramanlarını tanıyınca kendimi onlarla ilgili bir şeyler yazmaktan alıkoyamadım. Sonuçta ortaya bu oyun çıktı.

Bana ışık ve ufuk kapısını aralayan rahmetli Mehmet Niyazi Özdemir'in mekânı cennet olsun.

Mehmet Hayati Özkaya

*“Bir hilâl uğruna batan güneşlerin
aziz hatırasına...”*

K İ Ő İ L E R

Oğuz Amca
Hatice Ana
Nâdide
Mustafa
Dilârâ
Hasan Şakir
Yahya Çavuş
Muzır Ruşen
Mendebur İdris
Ömer Hoca
Ömer Hoca'nın Karısı
Rasih Hoca
Yusuf
Őevket
Osman
Nazmi
Kınalı Murat
Sucu Ali
Hüseyin
1. Asker
2. Asker
Yaralı Asker
1. Sağlık Eri
Sedye taşıyan Sağlık Erleri
Parktaki Genç Kız
Parktaki Genç Adam
Gazeteci Çocuk

1. TABLO

Perde açılır. Güzel bir ilkbahar günü. Bir parktayız. Etrafta birkaç ağaç, birkaç çiçek, birkaç bank ve kuş sesleri vardır. Hasan Şakir bir bankta oturmaktadır. Gazetesini okur. Arada bir de saatine bakar. Arka taraftan Dilârâ sessizce yaklaşır

Hasan Şakir'e. Hasan Şakir dalgındır. Dilârâ'yı görünce irkilir.

Hasan Şakir: Kusura bakmayın gelişinizi fark edemedim. Dalgınlığımıza verin. Hoş geldiniz. Buyrun oturun!

Dilârâ: (Tebessüm ederek yanına oturur. Kısa bir süre göz göze gelirler.) Neden bu kadar dalgınsın?

Hasan Şakir: (Okuduğu gazeteyi göstererek) Baksana canım, bütün Batı basını Çanakkale'de fazla dayanamayacağıımızı yazıyor. Pek de haksız değiller. Daha üç yıl önce derme çatma Balkan Devletlerine yenildik. Şimdi ise dünyanın en kuvvetli donanma ordularına nasıl karşı koyacağız? Bu konuda, batı bize hiç şans tanımıyor.

Dilârâ: Her milletin yükseliş ve düşüş dönemleri vardır. Böyle hazin günlerin bizim neslimize rastlaması hiç de hoş değil. Ama ne yapalım 'kader' deyip sabredilmeli ve gereken ne ise yapılmalıdır.

Hasan Şakir: (Yumruklarını sıkarak) Gereken ne ise yapılmalı... Ya da gerekeni yapmalı... (Ayağa kalkar, bir iki adım öne doğru ilerler.)

Dilârâ: Beni asıl üzen ne, biliyor musun? Yüzyıllardır beraber yaşadığımız Müslüman olmayan vatandaşlarımızı-

zın, halimize bakıp bayram etmeleri... Söylentilere göre, Müttefik kuvvetlerini İstanbul'da karşılamak için komiteler bile kurmuşlar...

Hasan Şakir: (Önce sakın) Doğru, çok doğru!.. (Sonra, öfkeli ve yüksek bir ses tonuyla) Geçen gün bir gazetede İstanbul'a girecek olan işgal ordusunun, İstiklal Caddesinde yapacağı resmi geçidi, yakından görebilmek için cadde üzerindeki binaların pencerelerinin ve balkonlarının kiralandığı yazıyordu.

Dilârâ: (Başını sallayarak bir iki adım atar.) Yazıklar olsun!... Yazıklar olsun!.. (Durur ve birden Hasan Şakir'e dönerek) Neyse, bir şey öğrenmek istiyorum. Beni niçin çağırdın buraya? Ne söyleyecektin?

Hasan Şakir: Şey... Nasıl bulursun bilemiyorum. Çok karmaşık düşünceler çözülemeyen bir yumak gibi beynimi alt üst ediyor. Şimdi mi, sonra mı söylesem diye çırpınıp duruyorum...

Dilârâ: (Israrlı) Söyle!.. Hasan Şakir, hemen söyle! Artık beklemenin vakti değil. Cesur ol ve bana ne söylemek istiyorsan hemen söyle!

Hasan Şakir: Zaman zaman, aslında zaman zaman değil her zaman, içimden Çanakkale'ye gönüllü gitmek geçiyor.

Dilârâ: Sahi mi? (Bir an durur.) Bunu mu söylemek istiyordun? Ben de...

Hasan Şakir: Sen de?

Dilârâ: Şey... Fakat dedeniz Rasih Hocaefendi ne der? Büsbütün yalnız kalmaz mı?

Hasan Şakir: (Ayağa kalkar. Sesi güldür.) Hayır! Vatan, millet denince dedemin gözlerinden yaş gelir. Bağrına